

రమణ ప్రస్తావ త్రయోదశి

1. అక్షరమణమీల
2. రమణ సూత్రాలు
3. రమణపనిషత్తు

డా. 3. రామూరావు
శ్రీ రమణ క్షేత్రం

జన్మారు - 534 265

రేపుణ ప్రస్తావ త్రయోదశి

ఆర్డర్ మొద్దీ : ఆగస్టు, 2005

Sponsored by

శ్రీమతి ముఖులక్ష్మినాయ

W/o. Dr. B. సామియురాజు
కెర్ హస్పిటల్, హైదరాబాద్

వారా : రూ 10/-

ముందుమాట

అజ్ఞానము నుంచి జీవులను విడుదలచేయు టుకు తన సహాయు సహకారములను అయించుటకు సొభ్రాత్తు ఆ పరమాత్మ మే అరుణగీలగా ఆశ్చర్షి ధరించాలి.

మానవశరీరానికి గుండె ఎటువంటిదో - ఈ భూముండలానికి అరుణాచలము అటువంటిది. పంచ భూతముల కలయికే ప్రకృతి. పంచభూతములకు పంచ లింగములను ప్రతిష్టించారు మనపూర్వులు. అందు అరుణాచలము అగ్నిలింగము - అదే ఆది లింగము. అన్నిబుఱములనుంచి విముక్తిచేసేదే (అ+రుణ+చలము) అరుణాచలము! నిష్టను తెలిసి ముట్టుకున్నా - తెలియకముట్టుకున్నా అది కాల్పితిరుతుంది. అదేవిధముగా “అరుణాచలా” - అని ఒక్కసారి స్తులస్తుచాలును - అది మనమహంకారాన్ని దఫొరచివేస్తుంది.

ఒకసారి బ్రహ్మదేవుడికి, విష్ణుదేవుడికి “నేను

గొప్పంటే నెనుగొప్పు” అని వివాదమువచ్చి, తీర్చు తోసర పరమేశ్వరుని చెంతకుపెళ్ళాడు. అంత పరమేశ్వరుడు జీవీతిస్థంభరూపము ధరించి “నా ఆదిగాని, అంతము గాని ఎవరైతే మూఢుచూసి వస్తులో - వారుగొప్పు” అని చెప్పాడు.

అప్పుడు విష్ణుదేవుడు పరాపూరూపముధరించి జీవీతిస్థంభరూపుడైన పరమేశ్వరుని మొదలుచూచుట తోసం భూమిని దొలుచుకొని పెళ్ళాడు. బ్రహ్మదేవుడు హంసరూపముధరించి పరమేశ్వరుని దివరచూచుట తోసం పైకి పెళ్ళాడు.

ఎంతలోతునకు పెళ్ళినా జీవీతిస్థంభము యొక్క మొదలు కనిపించక విష్ణుదేవుడు షేనుతిలగి వచ్చి - తనటిటమిని అంగీకరించాడు. బ్రహ్మదేవుడు పైకి పెళ్ళాడు, పెళ్ళాడు - తాని ఆజీవీతిస్థంభముయొక్క దివరకనిపించలేదు. అంతలో షేనుంచివస్తున్న ఒక మొగలిరేకు కస్తించినది. ఆమెగలిరేకును “సింహ ఎక్కడి నుంచి వస్తున్నావు” అని ప్రశ్నించాడు బ్రహ్మదేవుడు.

“శివుని శిరస్సు నుండి నేను జాలపడి ఇష్టటికి ఎన్నోయుగ్మాలైనది - అష్టటినుంచి నేను పయనిస్తూనే ఉన్నాను” అంట మొగలిరేకు.

“శివుని శిరస్సునుండి జాలపడే ఎన్నోయుగ్మాలైన దని మొగలిరేకు చెప్పుచుస్తుదే! ఒకవేళ ఈఖాటికి విష్ణుదేవుడు శ్రీతిస్థంభముయొక్క మొదలు చూసి వచ్చిపుంటాడేమో?” అని బ్రహ్మదేవుడు భీతిచెంట - “సీవు నాకొకనపోయము చేయాలి. నేను శివుని శిరోభాగం చూడడానికి బయలుదేలి ఇష్టటికే చాలాకాలమైంది. సీవు శివుని శిరస్సునుండి వస్తున్నావు) కాబట్టి, నేను శివుని శిరస్సును చూసినట్లు శివుని దగ్గర నొఱ్చించెప్పు సలపోతుంది” అని బ్రహ్మ దేవుడు అడిగాడు.

బ్రహ్మదేవుడంతటివాడు అడుగుతుంటే కాదనుట దేసికని “సరే చెప్పాను” అంట మొగలిరేకు.

ఇంతలో కామధేనువు కణిపించినది. మరో నొఱ్చముంటే ఎందుకైనా మంచిదనుకున్నాడు బ్రహ్మ దేవుడు. “సివెక్కడినుండి వస్తున్నావు?” అని

కాముదీనువుని ప్రశ్నించాడు.

"శివుని శిరోభాగమునుండి వస్తున్నా"నంది
కాముదేనువు).

“ಅಯಂತೆ ನಾಲ್ಕಾರ್ಥಸಹಿಯಂ ಚೇಯಾಲಿ - ನೇನು
ಹಿಮ್ಮನಿ ಹಿರಸ್ಸು ಮಾಸಿನಟ್ಟು ಹಿಮ್ಮನಿಚೆಂತ ನೀಡ್ದಂಚೆವ್ವಾಲಿ”
ಅನಿ ಅಡಿಗಾಡು ಬಹ್ಮದೇವರು.

ప్రవ్రత్తదేవుడంతటి వాడు తననహాయం
అర్థస్తుంటే తాదనలేక “సరే”నంకి తామధేసువు.

రెండునొళ్ళ లను వెంటపేట్లు కొని
పరమేశ్వరుని దగ్గరకు తిలిగివచ్చాడు బ్రహ్మదేవుడు -
"నేను నీ దివలభాగం చూసివచ్చాను - ఇతిగో నొళ్లం!"
అని ప్రేరించి కొను, కాముదేసువును చూసించాడు.

ఒకజీవుడు మరొకజీవుడ్ని మోసంచేయవచ్చు. కానీ సరళంతరామిదైన పరమేశ్వరుణి మోసంచేయలేము.

“నిజమేనా” అని నొక్కులను ప్రత్యీంచాడు పరమేళ్లరుడు.

“జెను - నిజమే” అంట మొగలిరేతు.

కాని, కావుధేనువు అబద్ధము చెప్పడానికి భయపడి - “నిజమే”నని నోటితో చెబుతూ - “నేను నోటితో చెప్పేది నిజముకాదు” అని తనతోకను అడ్డముగా ఆడించినట.

పెంటనే పరమేశ్వరుడు - “నీవు అబద్ధము చెవ్వివు కాబట్టి భూలోకములో జనులెవ్వరూ నీకు గుడులు కట్టి పూజించకుందురుగాక” అని బ్రహ్మదేవుణ్ణి శపించాడు.

“నీవు అబద్ధము చెవ్వివు కాబట్టి, తజరోజు నుంచి నా పూజార్థవ్యాలలో నీకు చోటులేదు” అని మొగలిరేతును శపించాడు.

“నీవు నోటితో అబద్ధము చెపుతూ - తోకతో నిజము చెవ్వివు కాబట్టి - జనులు నీ తోకనే పూజస్తిరు గాని, నీ మొఖాన్ని పూజించకుందురుగాక” అని కావుధేనువును శపించాడు.

అంత బ్రహ్మవిష్ణువులు ఆటోతిస్ఫురూపమును

ఉవనరవాలిదచమని ప్రార్థించగా - అప్పుడు పరమేశ్వరుడు “అరుణగీల” రూపము ధరించాడు. గీలరూపము అర్థనకు కష్టమని దేవతలంతా ప్రార్థించనా పరమేశ్వరుడు లింగరూపము ధరించాడు. అదే అరుణాచల లింగము - ఆది లింగము! అరుణాచల క్షేత్రములో పరమేశ్వరుడు ముండు రూపములలో వెలిసియున్నాడు - 1. గీలరూపము, 2. లింగరూపము, 3. సిద్ధరూపము.

అరుణగీలపైన ఉత్సరబిక్కన ఒక మర్మాచెట్టుక్రింద పరమేశ్వరుడు రక్త మాంసములతో కూడిన దేహధాలర్యై ఈనాటీకికూడా సిద్ధరూపమును ఉన్నాడని మనపురాణములలో ప్రాయంబద్ది యున్నది. “జొను - నిజమే! ఆ మర్మాచెట్టు ఆకును నేను చూశాను” అన్నారు భగవాన్ శ్రీరమణ మహార్షి.

బ్రహ్మ విష్ణువులకే పరమేశ్వరుని ఆదిగాని అంతముగాని అందలేదంటే అర్థమేనుటి? ఆత్మకు ఆటి లేదు - అంతమూలేదు! అది అనంతము! ఆ అనంత

షైన ఆత్మ మాటకు, మనస్సుకు మాల అదదుతురదా?

అరుణాచలము అహంకారమును పూరించుట
కు వట్టిన తైత్తిము. “అరుణాచలం” పంచాశ్వలీతో
సమానము. “అరుణాచలా” అని స్నానించినంత
మాత్రముచేతనే - ఈజీవులు అహంకారరహితులై
ఆత్మను “తాను”గా అనుభవము పొందుతారు.

అట్టి అరుణాచలేశ్వరుణ్ణి వరునిగా - తాను
వధువుగా భావించి, అరుణాచలేశ్వరుణ్ణి స్తుతిస్తూ శ్రీ
రమణాచార్యుడు “అత్మరమణమాల” రచన చేశాడు.
అత్మరమణమాల అంటే అత్మరములతో కూర్చున పెండ్లి
నాటి మాల. పుష్టిలతో కూర్చున మాలైతే వాడిపోయి
రాలిపోతుందని కాబోలు అత్మరములతో కూర్చున పెండ్లి
మాలను తయారుచేశాడు శ్రీరమణస్వామి!

ఈ సృష్టిని దాటిన రమణస్వామికి పెళ్ళితావాలా
- సంసీరంకావాలా? - తాదు! ఇది మనకోసం ప్రాణిండు.
మనకు తెలిసిన మాటలతో మనకు తెలియని
ఇంనాన్నిగులంచి చెప్పటిసినం ఈ అత్మరమణ మాల

రచన చేశాడు. “దేవుడు కల్పితం. జీవుడు కల్పితం. లోకం కల్పితం” అని చెప్పిన శ్రీరఘుణస్వామికి ఈ కవిత్వాలతోగాని, రచనలతోగాని పనిలేదు. మనల్ని కూడా తనంతటి వాళ్ళగా తయారుచేయుటకు మన పట్ల తనకున్న ప్రేమను, దయను దాచుకోలేక ఈ కవిత్వం చెప్పిడుగాని - ద్వైతం దాటినవాడికి నీటితో పనిలేదు.

శ్రీరఘుణస్వామి విరూపాక్షగుహలోనుండగా కొందరుభక్తులు భిక్షతోనం ఏవైనాపాటులు ప్రాసీ ఇవ్వమని ప్రార్థించారు. అంత ఒకనాడు భక్తులతో కలసి అరుణగీల ప్రదక్షిణ చేస్తుండగా - “అరుణాచల మనుచు స్తులియించువారల అహమునిర్మాలింతు వరుణాచలా!” అని తనప్యాదయుషులోనుఱి పొరగి వస్తున్న ద్విపదతో అక్షరఘుణమాలకు శ్రీకారంచుట్టారు శ్రీరఘుణస్వామి.

ఈ అక్షరఘుణమాల నవరసభలితం! రస ప్యాదయులకు దానివిలువ పెలలేసిటి. అనుదినము అక్షరఘుణమాలను భక్తిరద్ధలతో పరిస్థితి - పరమేశ్వరుని

పట్ల మనకు ప్రీతి కలుగుతుంది. శరణాగతి తుదురు తుంది. పరమేశ్వరుని శ్మష మనషున ప్రసరిస్తుంది. మనకు దారి తసిపేస్తుంది.

తైలాసగిల పరమేశ్వరుని నివాసము మాత్రమే - కాని అరుణగిల సింహాత్మా ఆ పరమేశ్వరుడే! అరుణాచలస్తురణ చాలు ఈ జీవులు తలంచటానికి! అరుణగిలప్రదక్షిణ పుణ్యప్రదర్శి! “సింహాత్మా అరుణాచలే శ్వరుడే తనచుట్టుతాను సంవత్సరానికి రెండుసింధుల్ల ప్రదక్షిణ చేస్తాడు” కనుక ఆ ప్రదక్షిణ మహిమను మీరే ఉంపించుకోండి!

ఈ అరుణాచలక్షేత్రమునే “తిరువణ్ణమలై” అని అంటారు. ఇది తమిళనాడు రాష్ట్రములో చెన్నెకు 120 మైళ్ళ దూరమున ఉంది. చెన్నె నుంచిగాని, తిరువతి నుంచిగాని తిరువణ్ణమలై వెళ్ళవచ్చును.

అరుణాచలరమణుడిని దర్శించండి - అరుణాచలమును స్వరించండి - అరుణగిల ప్రదక్షిణ చేయండి - మీరు తలంచండి!

ప్రార్థన

ద్విపద : సాక్షాదరుణ గీలీశ్వర వరార్థముగు,
 అక్షరణమాల నమలంచుటకును ॥
 కరుణాకరుండగు గణపతి యొనగి
 కరమభయకరము కాపాడుగాక ॥

తా! కరుణాముయుడైన ఓ గణపతి! నిష్ఠాత్ము
 అరుణాచలేశ్వరుడను పెండ్రికుమారునికి అలంకరిం
 చుటకు తగినటువంటి పెండ్రిమాలను అక్షరములతో
 కూర్చుటకు నాకు నీ అభయహస్తాన్ని ప్రసాదించ
 కావిండు న్యామీ!

అరుణాచల శీవ - అరుణాచల శీవ - అరుణాల శీవ - అరుణాచల!
 అరుణాచల శీవ - అరుణాచల శీవ - అరుణాచల శీవ - అరుణాచల!

అక్షరమణమీల

1. అరుణాచలమును చు స్వరియించు వారల
అపాము నియుత్తావింతు వరుణాచలా!
తా. "అరుణాచలా" అని నిన్ను స్వరించువాలి
అహంకారమును హలించివేస్తావు అరుణాచలా!
2. అళగు (అందం) సుందరముల తలె చేల
నేను సీతుండ ముఖాన్నమై యారుణాచలా!
తా. అందం - అందం కలిసిపోయినట్లు (నాతల్లి
అళగమ్మ నాతండ్రి సుందరమయ్యార్ కలిసిమెలిసి
అన్ధేస్తుంగా జీవించినట్లు) మన మిరువురము
"నీవు"-నేను" అను బేధము లేకుండా కలిసిపోయి
ఒకటిగాఉండాము అరుణాచలా!
3. లోదూలి లాగి సీ లోగుపాను చెరగా
సమరించి తేముకో అరుణాచలా?
తా. నీవు నాలో ప్రవేశించి, నన్ను అహంకారమునే
గుట్టిలోనుంచి బయటికిలాగి - నీ హృదయ

గుహలోనికి నన్ను గురజుకొని, నీ ఆత్మ స్థారూప ములో నేను స్థిరముగా ఉండునట్లు చేశావు. ఇలా ఎందుకు చేశావు అరుణాచలా?

4. ఎవరికిగా నన్ను ఏలితి, విడిచిన

అభీలము నిందించు నరుణాచలా!

తా. నన్ను అడ్డుతిథిరం మీద అభిష్టింపచేశావే - ఎందుకు చేశావు? ఎవరి కోసం చేశావు? ఇంత చేసిన నీవు - ఇప్పుడు నన్ను మధ్యలో విడిచి పెడితే ఈలోకము నిన్ను నిందిస్తుంది అరుణాచలా!

5. ఈ నింద తప్ప, నిన్నేబీకి తలపించి

తిక విదువారెత రరుణాచలా?

తా. ఐమీ తెలియసి నా చేత నిన్ను స్ఫురింపచేశావే - ఇలా ఎందుకు చేశావు? ఇది నీ తప్ప కాదా? ఈ నిందను నీకు రాశియకు అరుణాచలా! ఒక్కసారి నీసుథిస్యరూపింస్తి రుచిచూశక - నీవు కాదన్నా నిన్ను ఎవరు విడిచిపెట్టగలరు అరుణాచలా?

6. కనిపు జననికన్న మనదయాదాయకా

ఇచియా యనుగ్రహా మరుణాచలా?

తా. లోకములో కన్న తల్లిపైము ఎంతోమిన్న! ఆ కన్నతల్లిని
ఏంచిన కరుణామయుడవు నీవు! తల్లి
దేహస్నిముత్తమే నుట్టిచేస్తుంది - కానీ నీవు దేహస్ని,
ఇంద్రియాలను, మనస్సును కూడా నుట్టి చేసి -
నీ ఆత్మ సాక్షుాఖ్యానికి నన్న చక్రవర్తుని చేశావే! నీ
అనుగ్రహస్ని ఏమనిచెప్పను అరుణాచలా?

7. నిన్నే మార్గ యరుగసీక యుల్లము పైని

ఉఱుబిగా నుండుమా యరుణాచలా!

తా. నా మనస్సు నన్న ఎలాగు మాయచేసి ప్రకృతి
లోనికి పయగెడుతున్నది - అది నిన్న కూడా మాయ
చేస్తూదేమో! అందుచేత నా మనస్సు కదలకుండా,
మెదలకుండా అణిగిఉండేలా నా మనస్సులో నీవు
స్థిరముగా నిలిచివుండు అరుణాచలా!

8. ఉఱురు తిరుగక ఉల్లము నిసుగని

యణగ నీధ్వంతి జూపు మరుణాచలా!

తా. లోకవిషయాలను మరిగి జిన్నల తరబడి ఉండురూరు తిరుగుతున్న నా మనస్సు - నిన్న చూసేవరకూ అణగదు! కనుక నీ సుందర చైతన్య నుటి స్వరూపాన్ని ఒక్కసాల నాకు చూపించు అరుణాచలా!

9. నను చెఱపి యిప్పుడు ననుకలువక విడు

టిటి మగతన మొక్కేయరుణాచలా?

తా. నా మనస్సంతా నీవే ఆక్రమించుకొని - నన్న ఈ లోకానికి పశితిరాని వ్యర్థాణీ చేశావు. ఇప్పుడు నీస్వరూపంలో నన్న కలుపుకోకుండా మధ్యలో విడిచిపెడితే - అది మగతనమూ అరుణాచలా?

10. ఏటికీ నిదుర నన్న తరులు లాగగ

యిది నీకు న్యాయమూ అరుణాచలా?

తా. ఇంద్రియాలు అనే తుంటరులు నన్న బయటికి లాగి పతనము చేస్తూంటే - నన్న రక్షించగలన్తి నీకుండి కూడా నీవు అలా నిదురపోతున్నావే - ఇది నీకు న్యాయమూ అరుణాచలా?

11. వంచేంద్రియ భులులు మధ్యలోనే దూరుచే

మరిని నీవుండవో అరుణాచలా?

తా. వంచేంద్రియాలు అనే ముఖ్య రులు నామానస్సులో ప్రవేశిస్తే - అక్కడ నీవుండవా అరుణాచలా? మరి అక్కడ ఉండక నీవెక్కడికి ఏణతావు? ఏషిషటానికి నీవులేని చోటిక్కడుంది?

12. ఒకదహా నిను మాయ మొసరించి వచ్చువా

రెవలచి నీ జాల మరుణాచలా!

తా. ఉన్నది నీవు ఒక్కడివే కదా! నిన్న మోసం చేసే రాగల శక్తి ఎవరికుంచి అరుణాచలా? ఇదయా నీ మాయాజ్ఞాలము తాదా?

13. ఓంకార వాళ్యార్థ ఉత్తమ సమహిన

నిన్నెవరెరుగువా రరుణాచలా?

తా. ఓంకారానికి అర్థము నీవు కదా? అట్టి నీతో సమానమైనవారు ఎవరున్నారు? నీతో సమాన మైన వారే లేసప్పడు - ఇక నిన్న మించిన వారు ఎవరుంటారు? అటువంటి నిన్న తెలుసుకొనుట

ఎవరకి నీంద్యుము అరుణాచలా?

14. అష్టబోలె యెసగి నాకు నీ కరుణ న

నేలుట నీభార మరుణాచలా!

తా. అవయ్యార్నను నీఅనుగ్రహముతో ఎలా
కరుణించావో - అదేవిధముగా నామీద కూడా
నీ కరుణమ్మాతాన్ని కులపెంచి కావించవలసిన
భారము నీదే అరుణాచలా!

15. కన్నుకు కన్నుయి కన్ను లేక కను నిన్

కనువారెపరు కను మరుణాచలా!

తా. స్తుతీతో చూసే శక్తిలేని మూర్జ్వలు ఆ చూసే
శక్తిని యిస్తున్న నీవు - కళ్ళు లేకుండానే చూడ
గలవు, అట్టి చైతన్యస్థరూపుడైన సిన్న చూడ
గలవారు ఎవరైనా ఉన్నారేవో చూడు
అరుణాచలా! (ఎవ్వరూ లేరు)

16. కాంత మినుమును వలె గలిసి నన్ విడుతక

కలిసి నాతో సుండు మరుణాచలా!

తా. అయినొంతము యినుమును గట్టిగా ఎలా

పట్టుకొరటుంది - అదేవిధముగా నీవు కూడా
నన్న విడిబిపెట్టక నాతో కలిసివుండు అరుణాచలా!

17. గీర రూపమైనట్టి కరుణా సముద్రమా

కృషజేసి నన్నేలు మరుణాచలా!

తా. నీవు పైకి కొండరూపమున కనిపిస్తున్న గొప్ప
కరుణాసముద్రుడువు. నీ కరుణను నామైన
కులపీంచి నన్న తావిండు అరుణాచలా!

18. క్రీంద మీదటను చెన్నిందు కిరణమణి

నాక్రీందుగతి మాపు మరుణాచలా!

తా. అంతటా వ్యాపీంచిన హాద్దులులేని అనుంతకాంతి
స్వరూపుడైన నీవు - నా అజ్ఞానాంధకారాన్ని
వీచిగొట్టు అరుణాచలా!

19. కుట్టమంతయు గోని గుణముగ పౌలించు

గురురూపమై వెలు గరుణాచలా!

తా. మనస్సులోని మాలిన్యమునంతా కడిగి, సద్గుణ
ములతో అలంకరించు సద్గురు రూపమున నీవే
వచ్చి - నాకు దాలిచుపీంచు అరుణాచలా!

20. చూచి వాల్నస్టుల కోతబడక కృప

చేసి నన్నచేరి కా పరుణాచలా!

తా. అందమైన వాలుకన్నుల చూపులలో దిక్కుకిన
కుండా - కృపతో నాచెంతచేరి నన్న సీలో తలుపు
తొని తాపిదు అరుణాచలా!

21. వంచకా వేడియున్ కొంచమున్ కరుగవే

అభయమంచేలుమా అరుణాచలా!

తా. ఎంతప్రార్థించినా కొంచెముకూడా కరుగవేమిటి
అరుణాచలా - సీపు హరీ డాంతటి
వంచకుడివా? నాకు తాన్త అభయమిచ్చి
యేలుకో అరుణాచలా!

22. అడుగ కిచ్చెడు సీదు అకశంకమగు కీర్తి

పణి సీయక భైపు మరుణాచలా!

తా. అడగుకుండానే అస్తి యచ్చే న్యామివని సీకు
న్యాచ్చమైన కీర్తిపుండే! అట్టి సీకీర్తికి మచ్చ
రాసీయక నన్న రక్షించు అరుణాచలా!

23. పాస్తామలక సీదు సద్గుసమున సుఖో

న్నాద మొందగ యేలు మరుణాచలా!

- తా. ఓ హాస్తములకు! నీ సుఖ స్వరూపములో నన్ను
ముంచెత్తి - ఆ మత్తులో నన్ను ఉన్నాదుడై చేసి
- నీవు యేలుతో అరుణాచలా!

24. వలనుంచి భక్తుల పరిషూల్ప నిను గట్టు

కొని యెటు జీవింతు నరుణాచలా?

- తా. ప్రకృతి వలలోపడి కొట్టుకొంటున్న నీ భక్తుల
అపాంకారాన్ని పుతుషమార్పుటయే పనిగా పెట్టుకొన్న
నీవు - నిన్నుకట్టుకొన్న నన్ను మాత్రము అపాంకార
ముతో ఎలా జీవించనిన్నావు అరుణాచలా?

25. కోపరహితగుణ గురుగాగ ననుగొను

కొఱయేమి చేసితి నరుణాచలా?

- తా. నాకుతెలిసి నీకునేను ఏ లోటుచేయలేదే?
ఒకవేళ నాకుతెలియక నేను ఏదైనా లోటు
చేసినప్పటికి - నీకు అసలు కోపమునే దుషమే
లేనివాడివి కదా? కనుక నాలో ఏదైనా
లోపమున్నప్పటికి కోపగించుతోక నన్నే లక్షంగా

పెట్టులొని కావిడు అరుణాచలా!

26. గౌతమ పూజిత కరుణా ఘన నగమా

కదగంట యేలుమా అరుణాచలా!

తా. గౌతమాచిబుఘుల పూజిలందుకున్న గొప్ప కరుణా
మయుడైన ఓ అరుణాచలా - నా అష్టానము
పూర్తగా అంతమయ్యేవరకూ నన్న విడిచిపెట్టక
రాళ్లించు అరుణాచలా!

27. సకలము కబించు కరికాంతియిన మనో

జలజ ములర్పుమా అరుణాచలా!

తా. తనకాంతికిరణములతో చీకటిని తొలగించి,
కములములను వికసింపజేయి సూర్యునివలె -
నీ జ్ఞానశ్శోతిని నాలో వెలిగించి, నా అష్టాన
తిమిరాన్ని హరియించి, నా హృదయకమలాన్ని
వికసింపజేయి అరుణాచలా!

28. తిండిని నిషేఖితిని తిన నా నేను

శాంతమై పోవుదు సరుణాచలా!

తా. నీకు ఆపశిరముగా నా 'నేను'ను (అహంకారాన్ని)

అర్థిరచుటు నీచెంతకు చేరాను. నా ఈ “నేను”
ను (అపంకారాన్ని) నీవు ఆహారముగా స్వీకరిస్తే
- నేను కాంతిని విందుతాను అరుణాచలా!

29. మది చల్లబడ భద్రకరముంచి యవ్యతనోర్

తెరు మనుస్తర్వాచంద్ర యరుణాచలా!

తా. అనుగ్రహ స్వరూపుడైన ఓ అరుణాచలా! నా
మనస్సు చల్లబడేటట్లు అథయమిచ్చి నీ అమ్మత
స్వరూపాన్ని నాకు అనుగ్రహించు అరుణాచలా!

30. తన్నెను చెఱపి నిర్వాణ మొనర్చి కృ

పాతన్నె నిడి బ్రీఫు మరుణాచలా!

తా. నాజీవలక్ష్మణాలను హరించి, దేహపరిమిత బుద్ధి
నురయి విడుదలచేసి - నీ కృవతో నన్ను
అలంకరించి యేలుతో అరుణాచలా!

31. సుఖ సముద్రము పాంగ వాణ్ణనములడంగ

యూరిక నమరుమం దరుణాచలా!

తా. హృదయములోనున్న సుఖసముద్రము ఉప్పాయి,
నా మాట మనస్సు అణిగిపోయేటట్లు - నీవు నా

ప్యాదయుషులో స్నిగ్ధముగా నిలిచి ఏం అరుణాచలా!

32. వంచింతు వేల నన్ శేభింప కిక సీదు

జ్యోతి రూపము జూపు మరుణాచలా!

తా. నన్ను మొసుగెంపక, ఇక్కెన్నా నీ పరీక్షలుమాని -
నీ జ్యోతిస్వరూపిస్తి నాకు చూపించు అరుణాచలా!

33. ఎదవిద్యగరపి ఈ భూమి మైకము వీడి

రూపగు విధ్య జూపుణాచలా!

తా. బ్రహ్మవిద్యను నాకు బోధించి, ఈ భూమి మైకము
నుంచి నన్ను బయటికిలాగి - విద్యలలోకలక్షేపమైన
నీ ఆత్మవిద్యను నాకు చూపించు అరుణాచలా!

34. చేరకున్నను మేసు సీరుగ కలిగి క

నీ పీరయి నశింతు నరుణాచలా!

తా. నన్ను నీలో కలుపుకోకవితే - నా తనువు సీరుగా
కలిగి, కన్నిటి ఏరుగామాల నేను నశించి పెంతాను
అరుణాచలా!

35. చీయని గ్రోసిప చేయుకర్మ తపన

గాకేది మనుమార్గ మరుణాచలా?

తా. నీవు "భీ" అని నన్ను త్రైసేవేస్తు - నీతోసం పరితపింద
చ విలపిస్తూ జీవించుటకంటే నాకు మరోమార్గ
మేముంది అరుణాచలా?

**36. చెప్పక చెప్పి నీవు వౌపత నుండని
యూరక నుందువే అరుణాచలా?**

తా. నన్ను మానంగావుండమని నీవు నోటితో చెప్పు
కుండానే చెప్పి - నీవుతూడా అలా మానంగానే
(తొండరూపమున) ఉండి పోయావేమిటి
అరుణాచలా?

**37. సాంఘరష్యైతిని మిన్నాని సుఖానిద్ర
కన్న వేటేబి గతి యారుణాచలా!**

తా. ఎరుకలో సిద్ధసుఖాన్ని మరిగి సాంఘరష్యైతిన నేను
ఈ లోకములో పొందతగిన వరమస్త్రితి
ఇంకేముంది అరుణాచలా!

**38. శౌర్యము జాపితి శమియించె నని మాయ
చలియింపకున్నావు అరుణాచలా!**

తా. నీ శౌర్యము చూపింది - నా మాయను తొలగిం

చావు). మరి అంతటితో నీ పని పూర్తిగానదను కుంటున్నావా - అలా చలనములేని అచల రూపమున నితిచివియావు అరుణాచలా?

39. కుక్కతు న్నీచమే నేనేగురుతు గిని

వెదకి నిస్సేరుదు నరుణాచలా?

తా. నేను కుక్కకంటే హీనుడనునుకుంటున్నావా అరుణాచలా? అడుసుఖాడల వాసుగునుబట్టి కుక్క తనయజమానిని చేరుకున్నట్లు - నేను నిన్నె లక్ష్మియాపెట్లుతోని, శోధించి, నిన్ను చేరుకుంటాను అరుణాచలా!

40. జ్ఞానములేక సీ యాశ దైవము బాప

జ్ఞానము దెవీ భైపరుణాచలా!

తా. నిన్ను పొందాలనివుంది - తాని దారితెలియక అజ్ఞానముతో బాధపడుతున్నాను. నీ ఆత్మ జ్ఞానాన్ని నాకు బోధించి - ఈ బీనస్థితినుంది నన్ను రాల్సించు అరుణాచలా!

41. తేచివలెను నీవు వికసింపలేదని

యెదుట నిలుతువేల యరుణాచలా!

- తా. మెగ్గను వికసింపజేయుశక్తి తేనెటీగకు లేదు
 కాబట్టి - మెగ్గ పువ్వుగా వికసించువరకు అది
 నిర్ణిష్టస్తూ ఉంటుంది - మరి నీవు తేనెటీగలాగ
 శక్తి హిసుడవు కాదుగదా? ఒకవేళ నేను
 పక్కనికి రాతపణే నన్న పక్కంచేయుటమాసి
 - అలా తేనెటీగలాగ ఎదురుగానిలియి చూస్తున్నా
 వేమిటి అరుణాచలా?

- 42. తత్వమేరుగజాల నంతను నిలుతువే
 యిచియేమి తత్వమో యరుణాచలా?**

- తా. "ఉన్నది నీహిక్కడివే" నన్న నిజము తెలిసేవరకు
 - నీవు వేరుగా నీవుగానే ఉంటావు - ఇదియేమి
 తత్వమరుణాచలా?

- 43. తానేను తానను తత్వమిద్దానిని
 తానుగా జాపింతు వరుణాచలా!**

- తా. "పాందాలని పరితపిస్తున్న ఆపరవస్తువు తనకంటే
 వేరుగా లేదన్న తత్వాన్ని తన స్వరూపముగా

(తానుగా) చూపుతావు అరుణాచలా!

44. త్రిప్పియహంతను యెప్పుడు లో దృష్టి

గన తెలియు ననుదే యరుణాచలా!

తా. మనస్సును లోపలికి త్రిప్పి నిరంతరము అంతర్ముఖి
దృష్టితో అహంకారముయొక్క మూలమును
శోధిస్తే - అప్పుడు నీ స్వరూపమేమిటో తెలుస్తుంది
అరుణాచలా!

45. తీరముండని యొద వెదకి తన్ననే

తిలిగి బొందిత భ్రోవు మరుణాచలా!

తా. హాద్దులులేని అనంతవైన వ్యాదయమును
శోధించి - అక్కడ ప్రతాతిస్తున్న సిన్న మరల
తిలిగిచేరుకున్న నన్న కావాడు అరుణాచలా!

46. సత్యజ్ఞానములేని ఈ జన్మ ఫలమేమి

యొప్పగ రావేల యరుణాచలా!

తా. సత్యము తెలియకుండా, జ్ఞానము కలుగకుండా
ఈ తనువు రాలివిశితే - ఈ జన్మవచ్చిన
ఘలితమేమిటి? కనుక నన్న జ్ఞానముతో

అలరంతరించు అరుణాచలా!

47. శుద్ధ వాష్పవ యుతులం దీచు నీ నిజా

వంత గల్పి నను బ్రీ వరుణాచలా!

తా. హరిశుద్ధమైన మాటకు, మనస్సుకు మాత్రమే
అర్థమయ్యెడి ఆత్మగతమైన నీ నిజమైన “నేను”లో
నన్న కలుపు తొని తావిండు అరుణాచలా!

48. దైవమనుచు నిన్న దరఖేరగా నన్న

పూర్వునాశమ్యెనర్లై తరుణాచలా!

తా. నీవేదో దేవుడని, నన్నేదో ఉద్దరిగ్నించనే ఆశతో నీ
చెంతకు చేరితే - నీవు నా అహంకారాన్ని పూల్రుగా
నాశనముచేరావు అరుణాచలా!

49. వెదుకగ గనిన స్తుయముగ్రహ నిధి

మది తెగుల్ తీర్లై బ్రీ వరుణాచలా!

తా. నీ తోసము శోభిస్తే - నీవు సత్త చుట్టి అనుగ్రహా
స్వరూపుడవని తెలుసినది. అట్టి నీవు - నా మనస్సును
పట్టి పేడిస్తున్న రుద్రతలనుండి నన్న రక్తించ నీ
స్వరూపాన్ని నాకు ప్రసాదించు అరుణాచలా!

50. ధైర్యము పరుగేదు నీ నిజాపా మరయ

నే నాశమైతి భోవరుణాచలా!

- తా. ఎంతో గొప్పవాడినని గర్వముతో కిర్త్తిగుతున్న నేను
- నీ స్వరూపాన్ని చూడగానే - నా ధైర్యము తాన్ని
జాలపోయి నేను నశించిపోయాను అరుణాచలా!

51. తాకి కృపాకరము నను కలియకున్న

నిజము నశియింతు భోవరుణాచలా!

- తా. నీవు దయతో నన్నుతాకి, పక్కముచేసి, నీ
స్వరూపములో కలువుకోకపోతే - నేను పూర్తిగా
పతనమైపోతాను అరుణాచలా! నన్ను రక్షించు
అరుణాచలా!

52. దోషరహిత నీవు నాతో నైక్యముయి ని

తాపసందమయ మొనర్పరుణాచలా!

- తా. దోషరహితుడపైన నీవు నన్నుకూడ నీలంతటి
వాడినిచేసి - నీలో ఐక్యముచేసుకొని, నీ నిత్య
ఆనందమయస్వరూపాన్ని నాకు ప్రసాదించు
అరుణాచలా!

53. నగకు యెదము కాదు నిష్టేదకిన నన్ను

గను కృపానగ వేసి యయుణాచలా!

- తా. బాహ్యావైన ఆభరణాలు కిమీలేవని నన్ను
నిర్దిష్టము చేయత - నిన్నే వెదకుమా, నీ చెంతకు
చేలన నన్ను - నీ అనురూపావునే ఆభరణముతో
అలంకరించి చూసుకో అరుణాచలా!

54. నానలేదె వెదుక నేనయి నీవొంటి

స్థాఖువై నిలచితి పరుణాచలా!

- తా. నీతిసము నేను శోధించగా - నేను నుఱించి -
నీవు ఒంటి స్థంభములాగ ఒక్కడివే నిలిచ
యున్నావు అరుణాచలా!

55. నీ జ్ఞాల గాళ్చి తన్ నీరు నేసెడుమున్ను

నీ కృప వర్షింపు మరుణాచలా!

- తా. నేను నీ అంతటివాడినైన తరువాత నీ కృప
నాకెందుకు అరుణాచలా? నీ జ్ఞానాగ్ని వర్షి -
నా అజ్ఞానాన్ని దహించి, నా అహంకారాన్ని
హాలించి నీ అంతటివాడిని చేయకముండే నీ

కృష్ణను నామైన కులపిరచు అరుణాచలా!

56. సీవు నే నఱగ నిత్యానంద మయముగ

నిలుచుస్తితి కరుసీంపరుణాచలా!

తా. “సీవు వేరు - నేను వేరు” అనెడి దైవతబుద్ధి నశించి - నిత్యమైన సత్యమైన ఆత్మానందములో నిరంతరము నేను నితి ఉపాయేటట్లు అనుగ్రహించు అరుణాచలా!

57. అఱురూపు నిష్ఠ నే మిష్ఠ రూపుం జేర

భావీర్య లెవుడాగు నరుణాచలా!

తా. అందరి హృదయములలో సూక్ష్మదూపమున స్వయముగా ప్రకాశిస్తున్న సీ చైతన్య సుఖి స్వదూపములో నేను కలియుటకు సీకూ-నాకు మధ్యన అడ్డగావున్న ఈ తలంపులబాధనుంచి నన్న ఎప్పుడు కిడుదల చేస్తావు అరుణాచలా?

58. సూత్రజ్ఞానము లేని పామరు నా మాయా

జ్ఞానము గోని కా పరుణాచలా!

తా. శాస్త్రజ్ఞానములేని పామరుడనైన నన్న మాయా

నురంది బయటికి లాగి నా అజ్ఞానాన్ని కత్తిలంది,
నన్న రష్టీంచు అరుణాచలా!

**59. మక్కి మక్కి కలగి నే నిన్న శరణంద
నగ్నదవై నివ్వి తరుణాచలా!**

తా. నీవు నన్నేదో ఉద్దలన్నింపని శ్రమపడి నీ శరణులోలి
చెంతకు వున్న - నీవు గుణరహితస్థితిలో అద్భుత
శిఖరం మీద కూర్చున్నావు అరుణాచలా!

**60. నేష్టముండని నాకు నీయాశ జూపి నన్
మోసగింపక భ్రీవు మరుణాచలా!**

తా. ఏన్నేహాలూలేని నాకు - నీమీద ప్రేమ తలిగించావు.
ఇప్పుడు నీ ప్రేమమైకములో నన్నుపెట్టి మోసం
చేయుక - నీ మోహణ్ణన్ని కూడా నాలో కత్తిలంది
కాబిండు అరుణాచలా!

**61. నవిని చెడు ఫలము నందేషి ఫల మేర
వక్కత లోగిను మరుణాచలా!**

తా. పక్కానికిరాక ఏండైనపండును నీవుమాత్రం ఏం
చేసుకుంటావు అరుణాచలా? నా బుధీలోనున్న

దోషాలను తొలగించి, నన్ను పక్షముచేసి -

అప్పుడు నీ సాంతం చేసుతో అరుణాచల!

62. నీత్వగేంపక నిన్న నొసగి నన్ గొపలేదె

యంతకుడవు నాకు నరుణాచల!

తా. నీథనులపేరుతో నన్నేమీ శ్రమపెట్టుకుండానే నీజ్ఞానాన్ని
నాకు ప్రసాదించి - నా అజ్ఞానాన్ని వాలించి,
అపుంకారాన్ని పూతమార్చావు అరుణాచల!

63. చూచి చింతించి మేసుండాకి పక్షము

చేసి నీవేలి బ్రో వరుణాచల!

తా. అరుణాచల! ఒక్కసారి నాటైవు చూడవయ్యా!
నీవు చూసినా నాకు జ్ఞానమురాక పోతే -
ఒక్కసారి నన్ను స్మృతిరంచు! నీవు స్మృతిరించినా నాకు
జ్ఞానమురాక పోతే - ఒక్కసారి నన్ను తాకి,
నాబుద్ధిని పక్షముచేసి, నీ స్వరూపించి నాకు
ప్రసాదించి తాపిండు అరుణాచల!

64. మాయా విషము పట్టి తలకెక్కి చెడుమున్నే

కరుణపట్టిసగి బ్రో వరుణాచల!

తా. మూయు అనేవిషుము నాతలకెక్కి నా బుద్ధిని
నాశనము చేయకముందే సీకరుణామృతాన్ని
నాపైన కులహించి నన్న రక్షించు అరుణాచలా!

**65. కను కృష్ణ మాయాంతముగ కృపగనవేని
కను సీకెవరు చెప్పుటరుణాచలా?**

తా. నాలోని అవిద్య పూర్తిగా అంతమయ్యేవరకు
నీత్యపను నాపైన కులహింపించు! సీవు కృపమాపక
పణే నాకు దిక్కెవరు అరుణాచలా? అందలకీ
దిక్కు సీవేకదా? అట్టి సీకు చెప్పుటానికి ఎవరు
సరిపుతొరు అరుణాచలా?

**66. పిచ్చివీడ నిను బోల్ పిచ్చిజేసితె దయన్
పిచ్చిని మాన్న మందరుణాచలా!**

తా. నాకున్న లోకహిత్తిని తిసివేయుటకు - సీమీద
నాకు ప్రేమను కలిగించి, సీపిచ్చిని నాకు
పట్టించావు! (నేను అద్యైతస్థితిని పొందకుండా
అడ్డుగా ఉన్న) సీ పిచ్చినికూడా దయతో తిసివేయ
అరుణాచలా!

67. నిర్ధితి నినుజేరు నిర్ధితు ననుజేరు

జీతి సీకేలకో యరుణాచలా?

తా. భయాన్ని విడిచిపెట్టి అభయస్థితిలో సిచెంత చేలన నన్ను నిర్భయముగా చేరదియిటకు - నీకు భయమొందుకు అరుణాచలా?

68. అల్వజ్ఞాన మదేది సుజ్ఞాన మేదయా

ఇక్కమంద కరుణేంపరుణాచలా!

తా. ఏది అజ్ఞానమో - ఏది సుజ్ఞానమో కూడా తెలియని నన్ను - నీవు శ్వషతో కరుణేంది నీ స్వరూపములో కలుపుకో అరుణాచలా!

69. పూ (భూ) గంధతుగు మది పూర్ణగంధముగింజ

పూర్ణగంధ మొసగు మరుణాచలా!

తా. మొర్ణ పువ్వుగా మాలతే ఎటువంటి పరిమళాన్ని వెదజల్లుతుందో - అదేవిధముగా భూతి మైకములోపడి తొట్టుకుంటున్న నామనస్సును పక్షము చేసి, సుగుణములతో సింహి, పరిపూర్ణ స్థితిని నాకు ప్రసాదించు అరుణాచలా!

70. వేరు దలపగనే పట్టి లాగితివి నీ

మహిమ కనుడు రెవర్యూచలా?

- తా. నేను “అరుణాచలా” అని నిన్న స్వరించినంత మాత్రముచేతనే నన్న అపాంకారములోనుంది బయటికి లాగివేశావుకదా! నీ మహిమ “యట్టికి” అని ఎవరికి తెలుస్తుంది అరుణాచలా?

71. పోగభూతము పోను భూతమై పట్టి నన్

భూతగ్రస్తుని జేసి తరుణాచలా!

- తా. నన్న పట్టిపీడిస్తున్న అపాంకారమునే భూతములో నుంచి నన్న విడిపించుటకు - నీవు అంతకంటే పెద్దభూతమై నన్న పట్టుకొని - నీపేమతో నన్న దెయ్యిదపట్టినవాసిలాగ చేసావు అరుణాచలా!

72. మృదులతన్ నేప్రాపులేక వాడగసీక

వట్టుకొమ్మయి కావు మరుణాచలా!

- తా. పందిలి ఆధారములేక వాడివిశియేమృదువైన పూల తిగలాగా నాటీవితాన్ని వొడుచేయుక నా బ్రతుకునకు నీవే ఆధారమై నన్న తావిడు అరుణాచలా!

73. పాడిచే ముయకపర్చునా బోధ హరుణాచలి

నీ బోధ గసుపెంచి తరుణాచలా!

తా. ఆపరేషన్ చేసేముందు భాధతెలియకుండా మత్తు
మందు ఇచ్ఛినట్లు - నన్ను నీ మైకములో పెట్టి
నాకు ఏమీబాధ తెలియకుండానే నా అజ్ఞానాన్ని
తొలగించి - నీజ్ఞానాన్ని నాకు ప్రసాదించావు)
అరుణాచలా!

74. పోకరాకలు లేని సమరంగదివి జూవు)

మూక్షపా పోకరాట మరుణాచలా!

తా. చావుపుట్టుకలకు అతీతమైన నీఆత్మ నొప్పుజ్ఞాన్ని
జక్కసారి నాకు చూపించు అరుణాచలా! (నీ
స్థదూప సుఖాన్ని రుది చూసేవరకు ఈ చావు)
పుట్టుకలు మమ్ము విడిచి పెట్టవు) అరుణాచలా!
మరి నీ దయ లేకపోతే నీ ఆత్మ నొప్పుజ్ఞంలో
మేము అడుగుపెట్ట గలమా?) నొధనల పేరుతో
మేము పడుతున్న ఈ శ్రేమ అంతా నీ దయ
కోసమే అరుణాచలా!

75. బోధికమూలేని పట్టార్థి యెపుడు నీ

మహిమ గన కరుశింపరుణాచలా!

తా. నన్న పట్టివీ దిన్తున్న ఈ దేహాబుద్ధినుంది
బయటికిలాగి - నిరంతరము నీ స్వరూపసుభాస్మి
అనుభవించే ఉట్లు నన్న అనుగ్రహించు
అరుణాచలా!

76. మలమందు నీవియ్య మలగుపయో కృపా

మలమందువై వెలుగరుణాచలా!

తా. తొండరూపమున వైద్యుడవు) - మందువు కూడా
నీవే అయ్య, మా అహంకారాలను హరించుటయే
పసిగా పెట్టుకున్న నీవు - మమ్మల్ని జీవ లక్ష్మణాలతో
జీవించనిన్నావా అరుణాచలా? - జీవించనియువు!
నీ కరుణమ్మయైతమే తొండ రూపమున మందుగా
వెలుగొందు అరుణాచలా!

77. మానముగిని చేరువారి మానము బాపి

నిరభిమానత వెలుగరుణాచలా!

తా. దేవోభిమానముతో నీ చెంతచేరు భక్తుల

అహంకారాన్ని పొలించి, నీవు మూత్రం
నిరహంకారముగా నిలిచిపో అరుణాచల!

78. మించగా వేడెదు కించిజ్ఞదను నను

వంచింపకను భైపరుణాచల!

తా. నేను పూర్తిగా పతనమై అన్ని మించిపోయిన
తరువాతనే నిన్న ప్రార్థించే పెద్దమూర్ఖుడను.
అయినష్టటికీ నన్న హేతునచేసి విడిచిపెట్టక
రష్ట్రించు అరుణాచల!

79. నావికుడుండక పెనుగాలి నలయు నా

పెనుగాక కాచి భైపరుణాచల!

తా. నంసింగసింగరంలో శోకాలసుడిగుండములో
మునిగిపోతున్న నన్న - నావికుడు లేక నడి
నముద్రమున పెనుతుఫీనులో ఉక్కు తిసి
తల్లిడిల్లు నావలాగ నన్న విడిచిపెట్టక - నీవే ఉక్కె
నన్నరష్ట్రించి కావాడు అరుణాచల!

80. ముడిమూలముల్గాన ముసుకొంటేవి సరిగ

ముగియ భారము లేదో యరుణాచల?

తా. సర్వ అనర్థవులకు మూలహైనట్టి నా చిఱ్చడ
గ్రంథిని కత్తిలించుట మొదలు పెట్టావు - మరి
ప్రారంభించిన వసిని కడకంటు వ్యాల్క
చేయవలసిన బాధ్యత సీకులేదా అరుణాచలా?

81. ముక్కే మునుజూపు ముకురముగాక న్న

పోచ్చించి కెగిలిం పరుణాచలా!

తా. ముక్కు వంకర ఉన్నవాడిచేతికి అద్దమిచ్చి “సీ
ముక్కు చూసుకోమని హేతుసుచేసినట్లుచేయక
- నాలో లోవాలువుంటే వాటిని తొలగించి, నన్ను
కూడా సీ అంతటివాడిని చేసి, నన్ను సీలో
కలుపుకో అరుణాచలా!

82. సత్యాపామున మనో మృదువుష్టయ్యాపై

మేఘలయ కరుశింపరుణాచలా!

తా. నా మనస్సును మృదువైనపూలవింస్తూగా చేసుతోని
దేహగతమైన నా “నేను”ను, సత్యగతమైన సీ
“నేను”లో కలుపుకోని తావిండు అరుణాచలా!

83. మీదు మీదుగ మైక్కు భక్తుల జేఱ సీ

తంభితే మేలిషి యరుణాచలా!

- తా. ఎందరెందరో భక్తులు నిన్ను ఎంతగానో వ్యాజించ, నీ ఘనతను పొగిడారుగాబట్టి -
నీకింతకీల్త వచ్చినది అరుణాచలా!

84. మైమైదణచి కృపాంజనమున నీ సత్య

వశమొనలించితి పరుణాచలా!

- తా. నీ శ్రువొంజనముతో నాఅభ్యునాంధతారాన్ని పెణ్ణిట్టి
నీఆత్మస్వరూపములో నన్ను తలుపుకున్నావు
అరుణాచలా!

85. మొగ్గ (బోడి) పఱపి నను బట్టబయటి నీవు

నట్టాదుటేలకో యరుణాచలా!

- తా. నాఅహంకారాన్ని నాశనముచేసిన నీవు నా
ప్యాదయములో నాట్టము చేయటమాని - అలా
బయటి తారాడుతున్నావేమిటి అరుణాచలా?

86. మోహము త్రిప్పి నీ మోహమొనర్చి నా

మోహము తీరదా యరుణాచలా?

- తా. ప్రకృతి మైకములోనున్న నాకు నీప్పేమను రుచి

చూపించి, నీమీద నాకు మోహము కలిగించావు. మరి “నిన్న - నన్న” వేరు చేస్తున్న ఈ నీ మోహములోనుంచి నన్నెప్పడు విడుదలచేస్తావు) అరుణాచలా?

87. మౌనియై రాయిగా సలరకనున్న చో

మౌనమిది యగునో యరుణాచలా?

తా. మాటామంచీలేకుండా రాయిలాగ అలా కదలకుండా, మెదలకుండా తొండలాకూర్చుంటే - అది వ్యానమౌతుందా అరుణాచలా?

88. ఎవరు నా నోటిలో మన్నును గిట్టి నా

బ్రతుకు హరించిన దరుణాచలా?

తా. ఇంటిపట్టున సుఖంగావున్న నన్ను ఇక్కడికి ఉండ్డు తొనివర్చు - నాఱపంకారాణ్ణి హతమార్చి నా జీవలక్ష్మణాలను హరించినదేవరు అరుణాచలా?

89. ఎవరు గనుక నాదు మధని వైకపరిచి

కొల్లగొనిన దెవరరుణాచలా?

తా. నామనస్యను షైకంలోపెట్టి - నాకు తెలియు

కురడానే నాఅజ్ఞానాన్ని దోచుకున్నది ఎవరు
అరుణాచలా?

90. రమణదనుచు నంటి రోషము గొనక నన్

రమియింపజేయ రఘ్యరూపాచలా!

- తా. రమణుడు ఇటువంటి సిందలు వేస్తున్నాడేమిటని
తోపగించుతోిక - సన్నుకూడా నీ అంతటివాడిని
చేయి అరుణాచలా!

91. రేయింబవలు లేని బట్టబయటి యింట

రమియింపగా రఘ్య అరుణాచలా!

- తా. “రాత్రి - పగలు, లోపల - బయట” అనునవి
లేనటువంటి సీఅనంతమైన ఆత్మస్వరూపములో
నన్న కలువుతోని యేలుతో అరుణాచలా!

92. లక్ష్మయించి యమ్ముహస్తముషైచి నన్

కబళించి తుసురుతో నరుణాచలా!

- తా. నన్న లక్ష్మింగాపెట్టుతోని, సీక్యుపను నాపైన
కులపించి నేను జీవించిఉండగానే నాఅహం
కారాన్ని పూర్తిగానాశనముచేసింపు అరుణాచలా!

93. లాభమి విషాపరలాభహీనుని జేరి

లాభమే మంచితీ వరుణాచలా!

తా. ఈలోకానికిగాని - పరలోకానికిగాని పనికిరాని రథ లాభహీనుడిని ఏంది - నీవేమి లాభం ఏందావు అరుణాచలా?

94. రమ్మని యనలేదె వచ్చి నా పంతివ్య

వెఱకు నీ తలవిధి యరుణాచలా!

తా. నీవు రమ్మంటేనేకదా నేను నీచెంతకు వచ్చాను? ఒకవేళ నాలో లోపిలు ఉన్నప్పటికీ వాటిసిచూసే నీవు భయపడక నన్ను బాగుచేసి - నీ స్ఫురూప సుఖాన్ని నాకు ఇవ్వపలసిన బాధ్యత నీమీద వుంది అరుణాచలా!

95. రమ్మని లోచూల నీజీవమిదునాడె

నా జీవమును బాసే తరుణాచలా!

తా. నన్ను నీచెంతకు రమ్మని - నీవు నాలో ప్రవేశించి, నీజ్ఞానాన్ని నాకు ప్రసాదించునపాడే - నా జీవ లక్ష్మణాలను విడిచిపెట్టాను అరుణాచలా!

96. విడిచిన కష్టమో విదక నిన్ను సురును

విడుత యసుగ్రహిం పరుణాచలా!

తా. ఇప్పుడు నిన్ను విడిచిపెట్టి నేను ఇక జీవించలేను అరుణాచలా! కనుక నేను నిన్ను విడిచి పెట్టుక ముందే నామ్రాణము పిష్టునట్లు అనుగ్రహించు అరుణాచలా!

97. ఇల్లు విడువ లాగి లీనించి లీస్తాచ్చి

యొగి సీదు యిలుజూపి తరుణాచలా!

తా. నన్ను అహంకారమనే ఇంటిలోనుంచి బయటికి లాగి - నీవు నాప్యాదయములో ప్రవేశించి, నీ ఆత్మ సాత్మూజ్యములో నన్ను తలువుకున్నావు అరుణాచలా!

98. వెచిపుచ్ఛిత నీధుసేత కినియక నీ

కృపవిఖుచ్ఛి తాతరుణాచలా!

తా. నీ జైన్నత్తుమిట్టిదని వెల్లడిచేసి అల్లి చేస్తున్నానని అలుగుక - నీత్యపను నాపైన కులపీంచి నన్ను కావిందు అరుణాచలా!

99. వేదాంతమున వేరు లేక వెలింగెడు

వేదపదము శ్రీవు మరుణాచలా!

- తా. స్వయంప్రతాశమైన ఏలుదైష్టతసుద్యస్తువును గూర్చి
వేదముల అంతమభాగములో వల్లంపబడినదో
- అట్టి పరబ్రహ్మస్వరూపింస్తి నాకు ప్రసాదించు
అరుణాచలా!

100. నింద నాశిస్యగా గొని దయాపోతుగ

జేసి విడకకావు మరుణాచలా!

- తా. తెలిసే - తెలియతో నిన్ను నేను నిందించినప్పటికీ
- సీవు నన్ను మధ్యలోచిడిచిపెట్టిక నాచిందను
కూడా సీవు ఆశిస్యగానే స్వీకరించి, సీక్షపను
కురిపించి, నన్ను రక్షించు అరుణాచలా!

101. నీటి పొముముగ ప్రేముకారు నీలో నన్

ప్రేముగ కరగిల్లో వరుణాచలా!

- తా. మంచుగడ్డ నీటిలోకలగి నీటిలోనీరుగా కలిసి
పోయినట్లు - ప్రేమస్వరూపుడువైన సీవు, నీప్రేమతో
నాఅహంకారాన్ని కలగించి నీన్నస్వరూపములో

నన్నుకూడా క్రలువుళో అరుణాచలా!

102. అరుణాల్మియన నే కృపావలబడితి త

వ్యనే నీ కృపావల యరుణాచలా?

- తా. “అరుణాచలా” అని నిన్ను స్తురించినంత మాత్రముచేతనే నీ “కృప” అనే వలను నాషైన విసిరావు! నీకృపావలలో పడినవాడు రక్షింప బడకుండా ఎలా ఉండగలడు అరుణాచలా?

103. చింతింప కృపపద సాలీందువలె గట్టి

చెరపట్టి భక్తించి తరుణాచలా!

- తా. తనగూటిలో చిక్కుకున్న కీటకాన్ని సాలిపురుగు ఏదిధముగాపట్టుకుని భక్తిస్తుందో - అదేదిధముగా నిన్ను స్తురించినరతమాత్రము చేతనే నీకృపను నాషైన కులపించి, నా అహంతారాన్ని హరించావు అరుణాచలా!

104. ప్రేమతో నీనామ మాలించు భక్త

భక్తుల భక్తుగా ప్రోవు మరుణాచలా!

- తా. నీ అరుణాచలనామామ్యతాన్ని ప్రేమతో ఆలపించు

భక్తులయుక్త భక్తులకైనా నన్ను భక్తునిగా చేయా
అరుణాచల!

105.నను బోలు బీనుల నింపాందకాచుచు

చరజేవివై బ్రోటు మరుణాచల!

తా. నన్ను ఏవిధముగారక్షించావో - అదేవిధముగా
నీ పొందుతోలపచ్చ నాలాంటిదీనులను రక్షిస్తూ
- నీవు కలకాలం దిరకాలం దిరంజీవిగా
నిలిచిపో అరుణాచల!

106.ఎముకలరును దాను మృదువాక్కు విను చెఱిన్

గొనుమ నా య లోక్కులరుణాచల!

తా. పూర్వము ఎందరోభక్తులు నీ ఘనతను కీర్తిస్తూ
ఎముకలుకూడా తలగీవిఠయే కవిత్వాన్ని చెబ్బిరు.
అట్టి మధురహైనమాటలను ఆలకించిన నీ
చెవులతో - నా ఈ దస్తి దస్తిమాటల్ని కూడ
ఆలకించు అరుణాచల!

107.క్షమగల గీరి యల్పవాక్కు సద్గ్వాక్కుగా

గొని కావు మరి యిష్ట మరుణాచల!

తా. నీవు పైతి కొండరూపమున తసపిస్తున్నప్పటికీ -
గొప్ప ఓర్నగలవాడితి కదా? తనుక నేను చెప్పే
ఈచిన్ని తస్తిమాటలు నీకు రుచించనప్పటికీ -
వాటిని యిష్టంచేనుతోని గొప్పమాటలుగా
స్నేకలించు అరుణాచల!

108.మాలను దయచేసి యరుణాచలరఘు

నామాల దాల్చి భ్రేపరుణాచల!

తా. నీ అనుగ్రహమను మాలను నాకు ప్రసిదించి -
ఈఅరుణాచలరఘుఱడు అక్కరములతో కూర్చును
ఈపెండ్లిమాలను నీవు స్నేకలించి నన్ను కావిండు
అరుణాచల!

అరుణాచలశివ - అరుణాచల శివ - అరుణాచల శివ - అరుణాచల!

అరుణాచల శివ - అరుణాచల శివ - అరుణాచల శివ - అరుణాచల!

మంగళ మరుణాచలమునకు

మంగళము భక్తశ్రేష్ఠికి

మంగళ మత్కరమణమాలకును

జయ మంగళం!

2. రమణ స్విత్తాలు

కద్దే ప్రథానమని భ్రమపడి, యజ్ఞయాగాది
క్రతువులతో తమ కోలికలను సంతృప్తిపరచుకుంటూ,
కర్తృఘలప్రదాత అయిన పరమేశ్వరుని విస్తులించి,
గర్వముతో విర్విగుతున్న దారుతావన బుధులకు
తనువిష్ట కలిగించి, వారి ప్రార్థనను మన్మిఱించి,
కరుణామయుడైన పరమేశ్వరుడు వారికి బోధించిన
“ఉపదేశ నిఱము”ను భగవాన్ శ్రీ రమణమహార్షిల
వారు తమ స్వప్నాస్తములతో ప్రాసినారు. ఆ “ఉపదేశ
నిఱము”నకు వ్యాఖ్యానమే ఈ “రమణ సూతములు”.

1. కర్తు రాజ్ఞయా ప్రాష్టతే ఘలం

కర్తు కిం పరం? కర్తుత జ్ఞాదం॥

ఆ. ఈశ్వరుని ఆజ్ఞననునినిలించి కర్తృఘలితము
వస్తుందే నాని - కర్తుకు ఘలితమునిచ్చు శక్తిలేదు.
కర్తు పరచన్నావుకాదు - అది జడవన్నపే!

2. కృతి మహాదధో పతన కారణం

ఏల మాట్లాడుతం గతి నిరోధకం॥

తా. కర్తృఫలితము అశాస్త్రతము మూత్రమే కాక - అది కర్తృసముద్రములో ముంచి, మోష్మమువైపు ముఖము తిరగనివ్వకూండా మార్గమును నిరోధించి, పతనానికి హేతువు అగుచుస్తుది.

3. ఈశ్వరాల్పతం నేచ్చయాకృతం

చిత్త శోధకం ముక్తి సాధకం॥

తా. ఫలితమును పరమేశ్వరునికి అర్పించి, రాగ ద్వేష రహితముగా కర్తృనాచలన్నే - ఆ కర్తృ మనస్సును శుభ్రచేస్తుంది. ముక్తికి డారి చూపుతుంది.

4. కాయవాఙ్మానః కార్యముత్తమం

పూజనం జప శ్చింతనం క్రమార్థం॥

తా. ఈశ్వరారాధనలో దేహముతోచేయు పూజకంటే - నోటితోచేయు జపము, జపముకంటే - మనస్సుతోచేయు దింతన ఉత్తమమైనవి. కనుక చేతులతోచేయు పూజకంటే - నోటితోచేయు జపము, జపముకంటే - మనస్సుతోచేయు

ధ్యానము శ్రేష్ఠమైనవి.

5. జగత శాశ్వత యిలక్త సేవనం।

అష్టముల్లి బృద్ధేవపూజనం॥

తా. వంచభూతములు, సూర్యచంద్రులు, సర్పలజీవులు తఃశ్వరునిస్వరూపముగా భావించి, స్మాప్తిని సేవిస్తే - అది పరమేశ్వరుని పూజించినట్టి!

6. ఉత్తమస్తవా దుచ్ఛమందశః

చిత్తజం జపధ్యానముత్తమం॥

తా. తఃశ్వరనామములను ఉచ్ఛలించుట ఉత్తమ స్తతము. తాని తఃశ్వరుని నామములను పెదవు లతో బిగ్గరగా ఉచ్ఛలించుటకంటే - పెదవులు కదలి కదలనట్టగా చేయి జపము - దానికంటే నిశ్చబ్దముగా చేయి స్వరణ - అంతకంటే మానసికముగా చేయి ధ్యానము ఒకదానికంటే ఒకటి శ్రేష్ఠమైనవి.

7. అజ్ఞధారయా స్తోత్రసా సమం।

సరశ చింతనం విరశతః పరం॥

- తా. నేతి ధారవలె, సీటి ప్రవాహావువలె ఎడతెగక
శఖ్యరచింతనచేయుట సరళచింతన, మద్ద
మద్దన ఆగిపెణు విరళచింతనకంటే - సరళ
చింతన శక్తివంతమైనది.
8. భేదభావనాత్ సోహమిత్యాః
భావనా భిదా పొతనీమతాః
- తా. "శఖ్యరుడు వేరు - తాను వేరు" అనెడి భేదభావన
కంటే "శఖ్యరుడు - తాను ఒక్కటి" అనెడి అభేద
భావన సర్వోత్పాపమైనది.
9. భావతూస్య సద్భావనుస్థితిః
భావనాబలా దృక్తి రుత్తమా
- తా. దేహభావనను విడిచి, ఆత్మభావనలో స్థిరముగ
నిలిచి చింతనచేయుట వలన - భావనకు
అతీతమైన పరమస్థితి చేకూరుతుంది. ఇదియే
ఉత్తమమైన భక్తి!
10. ప్యాత్ప్యలేమః స్వస్తుతాక్రియా,
భక్తి యోగబోధాశ్చ నిర్మితం॥

తా. మనస్సును దాని వృట్టుచోలైన ప్యాదయు న్యానము
నందు నిలిపి ఉంచుటయే కర్మభక్తి ధ్యానశ్ళాన
యోగముల నీరము - ఇది నిష్ఠయము.

11. వాయురోధనాశీయతే మనః

జాలవక్షిప్త్రోధనాధనం॥

తా. శ్వాసము నిరోధించుటవలన మనస్సు యొక్క
చలనము ఆగి - వలలోబిల్కొన పట్టివలె ఆది
అణిగివుంటుంది. మనస్సును నిర్మించుటకు
ఇది కూడా ఒక ఉపాయము.

12. చిత్రవాయవ్యుతీత్తియాయుతాః

శాఖయోర్ధ్వయా శక్తి మూలభా॥

తా. ఉన్నది ఆత్మ ఒక్కటి! ఆత్మనుంచే మనస్సు -
ప్రాణము వృట్టుచున్నది. ఆత్మశక్తి ఆధారముగానే
ఇవిరెండూ పనిచేయుచున్నది. ఇవిరెండూ
ఆత్మకు రెండుకొమ్మల వంటిది.

13. లయవినాశనే ఉభయరోధనే

లయగతం పుస్తవతినోమృతం॥

తా. మనస్సును నిరోధించుటకు - "లయము - వినాశము" అను రెండుమార్గములు కలవు. లయమైనమనస్సు మరల తిరిగి విజ్ఞంభిస్తుంది - నాశనమైనమనస్సు మాత్రము ఇక తిరిగిపుట్టదు.

14. ప్రాణబంధనా లీపమానసం

ఏక చింతనా న్యాయమేత్యదః॥

తా. ప్రాణమును (శ్వాసము) నిరోధించుటవలన మనస్సు లయమౌతుంది - ఏకవస్తువును (ఆత్మను) ధ్వనించుటవలన మనస్సు నశిస్తుంది.

15. నష్టమాననశత్యష్టయోగిసః

కృత్యమస్తికిం స్వస్థితిం యతః?॥

తా. మనస్సు నశించినవాడే ఉత్తమమైన యోగి! మనస్సు నశించి స్వరూపస్థితిని పొందినట్టి యోగికి ఇక చేయవలసినపని ఏకుపుంటుంది? - (పని ఉండదు)

16. దృష్టహారితం చిత్త మాత్రమః

చిత్తదర్శనం తత్త్వదర్శనం॥

తా. మనస్సును బాహ్య విషయములపై ప్రపాణించుక
నిరోధించి, ఆత్మలో స్థిరముగా నిలిపించితే -
ఆత్మ తనస్సురూపముగా అనుభవమునకు వచ్చును.
ఇదియే తత్త్వదర్శనము.

17. మానసంతుక్తి? మార్గశీకృతి?

నైవమానసం మార్గ ఆర్బవాత్..

తా. "మనస్సు అనుగోది ఉన్నదా?" అని శోధించుట
మొదలుపెడితే - అనలు మనస్సు అనేది లేదని
తెలుస్తుంది - ఇది సూచిమార్గము.

18. వృత్త యస్తుపాం వృత్తి మాత్రితః:

వృత్తయో మనో, విద్యుపాం మనః:

తా. "నేను" అను తలంపై అపాంకారము, ఈ
అపాంకారమునకే ఖిగిలిన అన్నితలంపులు
వచ్చుచున్నాయి. ఈతలంపులమూటే మనస్సు!
కనుక అపాంకారమునకు వేరుగా మనస్సులేదు.

19. అపామయంకుతో భవతి చిన్మతః:

అయిపత్తుపాం నిజ విచారణం..

- తా. ఈ “నేను” అన్న తలరపు (అహంకారము) ఎక్కడ
పుట్టుచున్నదో వెదకి, దాని పుట్టుచోటు కన్నానిన -
ఈ “నేను” (అహంకారము) పడిపెచుంది -
ఇదియే నిజ (ఆత్మ) విచారణ.
20. అహమినాచ్ఛా జ్యోతి మహంతయా,
స్ఫురతి ప్యాతపయం పరమ పూర్ణస్తుత్॥
- తా. ఈ అహంకారగతమైన “నేను” ఎక్కడైతే అణిగి
పెచుందో - అక్కడే పరిపూర్ణమైన పరవస్తుపు
స్వయముగా (ఆత్మగతమైన నేనుగా) స్ఫురిస్తుంది.
21. ఇద మహంపదాభిఖ్య, మస్తువాం
అహమిలీసకే ష్టులయసత్తయా॥
- తా. అహంకారగతమైన నేను లేనట్టి సిద్ధస్థితి యిదరు
కూడా ఆత్మగతమైన నేను ఉంది. కనుక ఆత్మగత
మైన “నేనే” నిజమైన, సిత్కునత్కుమైన నేను.
22. విగ్రహంల్చియ ప్రాణధీ తమః
నాహ, మేకస్తు, తజ్జడం ప్యాస్తు॥
- తా. జడమైన దేహము, ఇంద్రియములు, ప్రాణము,

బుద్ధి, తమస్స మనము కాదు - చైతన్యమైనటిచీ
ఆ ఆత్మగతమైన “నేనే” మనమైయినాము.

23. సత్కారానికా చిత్పు వేతరా

సత్తయా పిచిత్, చిత్తయా వ్యాపం॥

తా. న్యయముగా ప్రకాశిస్తున్న ఆచైతన్యమునకు
వేరుగా జ్ఞానము లేదు - ఆనత్కషమ్మువే నిజమైన
జ్ఞానము - ఆజ్ఞానమే నిజమైన “నేను”.

24. ఈశబ్దపయో ర్యేషందీ భిదా

సత్పు భావతో తన్న కేవలం॥

తా. జీవుడు - ఈశబ్దరుడు వేరుకాదు. ఆత్మకువేరుగా
వారులేరు. ఉపాయిలనుబట్టి జీవేశ్వరులు వేరుగా
తసపిస్తున్నప్పటికి - వారికి ఆధారముగానున్న
సత్కషమ్మువు ఆత్మికత్వం.

25. వేషపునిత స్వాత్మ దర్శనం

ఈశదర్శనం స్వాత్మ రూపతః॥

తా. రూపద్మప్రిణిదాటితే స్వరూపము దర్శనమిస్తుంది
- ఈశబ్దరుడు తనస్వరూపముగా తెలియబడుతాడు.

26. ఆత్మ సంస్థితిః సౌభాగ్య దర్శనం

ఆత్మనిర్ద్యయా దాత్మ నిష్టతాః

తా. ఆత్మనిష్టలో స్థిరముగా ఉండుటవలన స్వరూప ము దర్శనమిస్తుంది. అట్టి ఆత్మనిష్టలో స్థిరముగా ఉన్నవాడికి ఆత్మకంటే వేరుగా మరొకటిలేదు.

27. జ్ఞానవర్ణతా జ్ఞానహీనచిత్తః

జ్ఞానః మన్త్రికిం జ్ఞాతు మంత్రరం

తా. జ్ఞానము - అబ్బాఫానము అనుసరి లేనట్టిదే నిజమైన చైతన్యము. అట్టి చైతన్యస్థితియందు తెలుసు కొనుటకు చైతన్యమునకు వేరుగా మరొకటి లేదు.

28. “కిం స్వరూప” మింత్యాత్మదర్శనే

అవ్యయా భవా పూర్తిచిత్పుఖిం

తా. న్యారూపమును దర్శించినవాడికి - ఆత్మ నాశనము లేని, పుట్టుకలేని, పలపూర్ణమైన సుఖ చైతన్య స్వరూపముగా దర్శనమిస్తుంది.

29. బంధముక్కుతీతం పరం సుఖం

వింద తీహజీ వస్తు దైవికః

తా. తన స్వరూపమును దల్చిరాచిన పుణ్యచరితుడు “బంధానికి - ముక్తికి” అతితమైన పరమముఖాన్ని విందుతాడు.

30. అపామ వేతకం నిజవిభావకం:

మహాదిదం తపో, రమణ వాగియం॥

తా. అపాంకారము నశించినచోటునే నిజము (ఆత్మ) ప్రకాశిస్తుంది. అపాంకారము లేనట్టి అట్టి నిజ మందు స్థిరముగ నిలిచి ఉండుటయే గొప్ప తపస్సు - ఇది శ్రీ రమణుల వాక్య!



3. రమణోపనిషత్తు

మానవుడు తాను బ్రహ్మమైయుండి, ఆ బ్రహ్మము తనప్యదయములో ఆత్మరూపమున స్వయముగా ప్రకాశిస్తుండగా - ఆత్మను తెలుసుకొనుటకు ప్యదయమును శోభించుటమాని, శాస్త్రములను శోభిస్తున్న మానవమానసమును ప్యదయమువైవు గులపెట్టించుటకు "నేనెవడను?" అను విచారణ పద్ధతిని బోధించి ఒక నవ్వమార్గాన్ని శ్రీ రమణాచార్యుడు ఆవిష్కరించారు. అదే ఈ "రమణోపనిషత్తు".

సృష్టి ప్రారంభమైనప్పటినుంచి మానవుడు చేస్తున్న ప్రయత్నము ఒక్కటే - దూఃఖ్యర్థలేని సుఖము కోసం తపసుపడుతున్నాడు. దేవుడిని తెలిసికొనుట కూడా అందులో ఒక భాగముమాత్రమే. కాని సిజమైన సుఖము ఎక్కడ ఉందో తెలిసేవరకు మానవుడు దూఃఖ్యములో నుంచి బయటపడలేదు. మరి ఆ సిజమైన సుఖం ఎక్కడవుంది?

బక్క ఆత్మలోతప్ప ఈ స్వప్పిలో నుఱుచు ఎక్కడా లేదు. ఉన్నట ఆత్మ బక్కట. అట అనంతము, అభిందము, అమరము, అజరము, అక్ష్యతియము, అసిర్పచీయము, అష్టయము, అభివము, అభితికము, అలోకికము, అట సత్తిదిత్తానంద స్వరూపము. సిసిమాబొమ్ములకు తెర ఎలాఆధారమో - ఈ స్వప్పిలే ఆత్మ అధారము. దానిని నీరు తడుపలేదు - నిప్పు కాల్చలేదు - గాలి కదుపలేదు. దానికి పుట్టుకాలేదు - మరణముం లేదు. దానికి ఆదీ లేదు - అంతముం లేదు. అట కాలాతీతము - ఉంపణితము - గుణాతీతము. అట మీకు దూరాను ఎక్కడిలేదు - మీ స్వరూపముగానే ఉంటి - మీ ప్యాదయములోనే ప్రత్యక్షముగా ప్రతాశిస్తున్నది.

మీ స్వరూపాన్ని మీరు మరణపోయి - పుట్టి, పెలగి, గిట్టి ఈదేహమే మీరని భ్రమపడుతున్నారు - అందుకే దుఱిపడుతున్నారు. మీస్వరూపము మీకు తెలిసేవరకు మీరు దుఱిములోనుంచి బయటపడలేరు.

మీ స్వరూపము మీఅనుభవములో లేదు -

తాని మీరు “నేను, నేను” అని అంటున్నారే - ఈ “నేను” మీ అనుభవములో వుందికదా? తీసిన గులంది మీరెప్పడైనా ఆలోచించాం?

మీ గాఢసిద్రులో మీ “నేను” గొడవ మీకు ఉందా? మీ “నేను” లేనప్పుడు మీదేహంగొడవగాని, లోకంగొడవగాని, దేవునిగొడవగాని మీకువుందా? - లేదు. తాని సిద్రులోనుంచి మెలకువరాగానే మరల మీకు “నేను” అను తలంపు వస్తున్నది. ఆతలంపు వెనకాలే మీసంసారమంతా మీకు గుర్తుకువస్తున్నది - మీకు దుఃఖాన్ని తీసుకువస్తున్నది.

సిజమనేటి ఎప్పుడూ ఉంటుంది - అది ఒకటి గానే ఉంటుంది - అదులోనుంచి సుఖము వస్తుంది.

మర మీరు అంటున్న “నేనే” కనుక సిజమైతే - అది మీగాఢసిద్రులో ఎందుకు ఉండుటలేదు? మీరు అంటున్న “నేనే” గనుక సిజమైతే దానికి రాగం ఎందుకు వస్తున్నది - ద్వేషం ఎందుకు వస్తున్నది - కామం ఎందుకు వస్తున్నది - లోభం ఎందుకు

వస్తున్నది - దుఖాద ఎదుకు వస్తున్నది? అది ఎష్టుడూ ఒకటిగా ఎందుకు ఉండలేకపోతున్నది?

మీరు అంటున్న “నేను” నిజవ్యక్తాదు - అందుకే అది త్రణత్రణం మారుతున్నది - మీకు దుఖాన్ని తెస్తున్నది.

గాథసిద్రులో మీదేహగతమైన “నేను” లేదు - అయితే అష్టుడు మరి మీరు లేరా? మీరు లేకపోతే మొలుకువరణానే “నాకు సుఖముగా సిద్రపట్టినది” అని ఎవరు చెప్పుతున్నారు? ఆ సుఖాన్ని మీరు అనుభవించి చెప్పుతున్నారా - లేక అనుభవించకూండానే చెప్పుతున్నారా? మరి గాథసిద్రులో సుఖముగావున్న ఆ “నేను” ఎవరు? - అదే ఆత్మగతమైన అసలు “నేను”. ఆ “నేను” ఎష్టుడూవురటి - మీ మొలుకువలోనూవురటి. కాని అది మీఅనుభవములోనికి రాకుండా మీ దేహగతమైన “నేను” మీకు అడ్డుపడుతున్నది.

గాథసిద్రులో మీరు సుఖముగా ఉన్నారు - కాని ఉన్నసంగతి మీకు తెలియుటలేదు. జాగ్రదవస్థలో మీరు ఉన్నారని మీకు తెలుస్తున్నది - కాని సుఖముగా

మూత్రములేరు. ఆగాథసిద్రులోనున్నసుఖాన్ని మీరు ఎరుకలోనుండగా అనుభవములోనికి తెచ్చుతోగలిగితే
 - అదే మోత్తం! మోత్తమునేట సంపొతస్తే వచ్చేదికాదు
 - అది ఎవ్వడావుంది. కీరు వోళ్లాన్ని తోరుకునేటప్పుడు కూడా మీరు మోత్తములోనే వున్నారు. మీ స్వరూపమే వోత్తం. మీస్వరూపసుఖాన్ని మీరు అనుభవించకుండా మీ దేహాగతమైన “నేనే” మీకు అడ్డుపడుతున్నది. మీ కవ్యాలకు, నవ్యాలకు తారణమైన మరి ఈ “నేను” ఎవరు?

దేహము జిడము - దానికి “నేను” అని చెప్పగల శక్తిలేదు. ఆత్మచైతన్యము - దానికి వుట్టుకలేదు. మరి ఈ నేను ఎవరు?

చైతన్యమైన ఆత్మను - జిడమైన దేహమును కలిపి ముడిపెడుతూ రెండింటికిమధ్యన దేహపరిమితమైన “నేను” ఒకటి వుట్టుచున్నది - అదే బ్రజ్జుడగ్రంథి - అదే అహంకారము - అదే అజ్ఞానము - అదే జీవుడు - అదే తారణశలీరము.

ఈ “నేను” సిజిముకాదు - అది తేవలము ఒక తలంపుమాత్రమే! మనకు వచ్చుతలంపులలో ఈ “నేను” అనునటి ప్రథమతలంపు, ప్రథానతలంపు, పునాదితలంపు), ఈ “నేను” అను తలంపునకే మిగిలిన తలంపులన్నీ వచ్చుచున్నది - ఆ తలంపులమూటే మనస్సు!

ఈ “నేను” దేహమరమైనదే! ఐనప్పటికీ అది దేహము మరణించినప్పుడు మరణించదు. రాశి మూలమును అది చూసేవరకూ అది నుచించదు. మరి దానిమూలము ఎక్కడవుంది?

ఈ “నేను” అను తలంపు మన లోపలనుంచే వచ్చుచున్నది. అందుకే ప్రతిమనిషి “నేను, నేను” అని ఛాతిమీద కుడివైపు క్రిందిభూగములోనే చేయి వేసుకుంటాడు. అంటే ఆ “నేను”కు మూలం అక్కడనే వుంది - అదే ఆధ్యాత్మికప్యాదయం!

ఆప్యాదయములో బ్రహ్మము నిరంతరము “నేను, నేను” అని స్ఫుర్యముగా ఆత్మరూపమును ప్రకాశిస్తున్నది. అదే నిత్యమైన సత్యమైన ఆత్మగతమైన

అనలు “నేను”! నీటిలోనుంచి బుడగవట్టినట్లు - ఆత్తి గతమైన ఈ అనలు “నేను”లోనుంచే దేహపరిమిత మైన “మిథ్యానేను” పుట్టుచుస్తుది. సూర్యకాంతినుంచి వెలువడిన ఒకానొక కాంతి కిరణమువలె - ఆత్తి శక్తి నుంచి వెలువడిన ఒకానొక అతిశయశక్తి ఈ “మిథ్యా నేను”. కానీ అది దానిమూలమును మరిచివెళియి తాను స్వయంభవట్టి అనుకొని స్వతంత్రముగా వ్యవహరిస్తుస్తుది. ఈ “నేను” అను ఒంటిస్థంభము మీదనే ఈస్పష్టాపితా అంతా ఆధారపడియుస్తుది. ఈ “నేను” పుట్టినప్పుడే జీవుడు పుట్టాడు - పురల ఈ “నేను” మరణించినప్పుడే జీవుడు మరణిస్తాడు. ఈ “నేను” అను తలంపు వ్యట్టికముందు ఉన్నస్తితియే మనుము ఆదిగా ఉన్నస్తితి. ఈ “నేను” అను తలంపు కొంచెము కూడా లేనిచేటనే స్వరూపమువుంది.

“నేను” ఆత్తి - “నేను” అను తలంపు అహంకార ము. ఆత్తి అనంతమైనది - అహంకారము దేహపరిమిత మైనది. ఆత్తి సముద్రమైతి - అహంకారము బుడగ

వరదీభి. బుడగలేకుండా సముద్రము ఉండగలదు. కానీ సముద్రములేకుండా బుడగ ఉండలేదు. అదేవిధముగా అహంకారములేకుండా ఆత్మ ఉండగలదు - కానీ ఆత్మ లేకుండా అహంకారము ఉండలేదు. అహంకారానికి దేహము కావాలి, లోకము కావాలి, దేవుడు కావాలి. కానీ దేహములేకుండా, లోకములేకుండా, దేవుడు లేకుండా ఆత్మ ఉండగలదు - అది స్వయంప్రకాశము.

“నేను దేహము లోపలవున్నాను - నాకు బయట లోకముంది - దేవుడు ఎక్కడి దూరాన వున్నాడు అని మనిషి భ్రాంతి పడుతున్నంతకాలము వాడిని ఆశ విడిచిపెట్టదు. ఆశ ఉన్నమనిషి ఘలితాన్ని ఆశించకుండా పనిచేయలేదు. ఘలితాన్నిఆశించి పని చేసినంతకాలము - ఆ పనిలోనుంచి వాసన (సంస్కారము) పుడుతుంది. ఈ వాసనలు వ్యాదయ ములో బీజరూపమున దాగివుంటాయి. మరుజన్మలో మరల ఆ వాసనలలోనుంచి తోలక (తలంపు) పుడుతుంది. ఆ తోలక మరల పనిచేయస్తంది. ఆ పని వలన ఘలితము

వస్తుది. ఆ ఫలితమును అనుభవిస్తాడు. ఆ అనుభవములోనుంచి మరల వాసన పుడుతుంది. ఇది కర్మనముగ్రము. కర్తృత్వబుద్ధి ఉన్నంతకాలముగా మానవుడు ఈ కర్మనముగ్రాస్తి దాటలేదు - జనసమరణచక్రములోనుంచి బయట పడలేదు.

ప్యాదయములోనున్న వాసనలు నిర్మేషముగా బయటకుపెటుండా ఏజీవుడూ జ్ఞానికాలేదు. జ్ఞానికానివాడు దేవునిలో లయముకాలేదు. ప్యాదయములో ఒక్కవాసన మిగిలినప్పటికీ అది జన్మతు హేతువు అపుతుంది - మోక్షసుభము మీ అనుభవములోనికి రాతుండా అది అడ్డుపడుతుంది. కోటలో శత్రువులు ఉన్నంతకాలము కోట స్వాధీనమ్మాతుందా?

ప్యాదయములోనున్న వాసనలు తలంపురూపములో శిరస్సులోనికి వచ్చేవరకు మీప్యాదయములో ఏకోలికలు (వాసనలు) దాగివున్నాయో మీకే తెలియదు. నెరవేల్చినకోలిక మరింతబలపడుతుంది - నిరోధించన కోలిక చిక్కిపేణియి రాలిపెణితుంది. కనుక

తోలక ఉదయిరచగానే దానిని ఆచరణలో పెట్టుకుండా

- “ఈకోలక ఎవరికి ఈలుగుచున్నది?” అని ప్రశ్నించుకోవాలి! అప్పుడు “నాకు” అని తెలుస్తుంది.

మరి కోలకవచ్చే “నేను ఎవడను?” అని విచారణ చేస్తు

- అప్పటివరకు బాహ్యసుఖాలకోసం లోతాలపెంట తిలిగే మనస్సు ఒక్కసాంగా ఉక్కిలబిక్కిలయై సమాధానము తెలియక తల్లిందులై తనమూలమును శోభించుట మొదలుపెడుతుంది.

“నేనెవడను?”

పంచభూతములతో తయారైన ఈదేహము నేనా? ఈదేహమే గనుక నేనైతే - ప్రాణము పోయిన తరువాతకూడా ఈదేహము (శవము) “నేను ఉన్నాను” అని అనాలిగా? ఏ శవమైనా అలా అంటున్నదా? దేహము జడము - దానికి మాటలాడే శక్తిలేదు. కనుక జడమైనదేహము నేనెట్లుకాగలను? దేహము నేను గాకున్న మరి నేనెవడను?

“కర్మచేసే కర్మంటియములు నేనా? లేక

విషయములను గ్రహించు ఇంద్రియములు నేనా? దేహమే నేనుగానప్పుడు - మరి దేహములో భాగఫైన ఈఇంద్రియములు నేనెట్లుకాగలను? ఇంద్రియములు నేనుగాకున్న మరి నేనెవడను?

“ప్రాణము” నేనా? ప్రాణమేగనుక నేనైతే - దివరి శ్వాస గాలిలో కలిసిపోయిన తరువాతకూడా “నేను ఉన్నా”గని నాకు తెలియాలికదా? నాఉనికి నాకు తెలియునప్పుడు ఆప్రాణము నేనెట్లుకాగలను? ప్రాణము నేనుగాకున్న మరి నేనెవడను?

“మనస్సు”ను నేనా? మనస్సేగనుక నేనైతే - అది సిత్కము (జాగ్రద, సుష్టుప్తి, స్వప్తివస్తులలో) ఉండాలి కదా? కాని గాఢనిద్రలో (సుష్టుప్తిలో) మనస్సు ఉండుట లేదు. మరి గాఢనిద్రలో దాని అస్తిత్వాన్ని కోల్పోతున్న మనస్సును నేనెట్లుకాగలను? మనస్సును నేనుగాకున్న మరి నేనెవడను?

“అయితే గాఢనిద్రలో మనస్సు లేనప్పుడు మరి నేనులేనా? గాఢనిద్రలోగనుక నేనులేకపోతే నిద్ర

నుండి మేల్కొన్న తరువాత నాకు సుఖముగా నిద్ర పట్టినదని నేనెట్లు చెప్పగలుగుతున్నాను? గాఢనిద్రలో కూడా నేను ఉన్నానుగాబట్టే, సుఖాన్ని అనుభవిస్తున్నాను గాబట్టే - "నాకు సుఖముగా నిద్రపట్టినది" అని చెప్పగలుగుతున్నాను. మరి గాఢనిదలో సుఖముగా ఉన్న ఆ "నేను ఎవడను?".

ఆ నేనే నిజమైన "నేను"? అదే చైతన్యము! అదే ఆత్మ! అదే బ్రహ్మము!

ఆ నేను మన మెలుకువలోను, నిద్రలోను, స్థాప్తములోను సమాఖ్యముగానే ఉంది. కానీ అది మన అనుభవములోనికి రాతుండా మన పరిమితబుద్ధి (దేహము నేను అన్న భావనే) మనకు అడ్డుపడుతున్నది.

మనము ఎవ్వడైతే "నేనెవడను?" అని విచారణ మొదలుపెట్టామో - అప్పుడు మన దేహగత మైననేను మనస్సునుంచి విడివడి అంతర్ముఖమై తన మూలమును శోభస్తూ వ్యాదయముఖైపు ప్రయాణము చేస్తుంది. అప్పుడు మనస్సులోనికిలకలు విజ్ఞయించు

టుకు ఆధారములేక, అవకాశముయిక్కుక, వాటివేగము
తద్ది, క్రమముగాచిక్కి, సన్నగిల్లి రాలిపొంతాయి. తోలకలు
తద్దినశిలాదీ మన దేహగతమైన “నేను” హృదయములో
సిలకడగా ఉండగలుగుతుంది - దానికి ఆత్మరూప
అందుతుంది.

రూపాయి ఉన్నవాడిచేతికి వందరూపాయి
లిఛి, ఆరూపాయిని ల్రీందపారవేయమంటే ఎలా
పారవేస్తాడో - అదే విధముగా భోతికమైన త్తణిక
సుఖాలను మరగిగిపున్న మనమనస్సు అభోతికమైన
ఆత్మ సుఖాన్ని ఎప్పుడైతే రుచిచూసినదో - వెంటనే మన
మనస్సు ఆగిపొంతుంది - ఆత్మలో అణిగిపొంతుంది - తన
ఉనికినే కోల్పోతుంది, అంత - సముద్రములో లేచిన
అలలు సముద్రములోనే అణిగిపొంయినట్లు - మన
దేహగతమైననేను దాని మూలములో అణిగిపొంయి -
అహంవ్యత్తి నుచించి - వెంటనే అహంస్ఫూరణ కలుగు
తుంది. ఆత్మగతమైన “నేను” తానుగా వ్యక్తమౌతుంది.
ఏ సుఖాలకోసమైతే భ్రమపడి మనము బాహ్యంగా

పరుగెడుతున్నామో - ఆ సుఖామే మనవ్యాతాము.

"నేను ఎవడను?" అను విచారణ మహా ప్రతము, విజ్ఞంభిస్తున్న మనస్సు అనే మదపుటేనుగు నకు - "నేను ఎవడను?" అను ప్రశ్న అంకుశము వంటిది. "నేను ఎవడను?" అను ప్రశ్నను అభ్యాసము చేయగా చేయగా - అది అన్నితలంపులను నాశనము చేసి - శవమునుదహించు కొత్తివికట్టివలె చివరకు ఈ "నేను" అను తలంపుకూడా కాలిపించి రాలిపించుంది. మీ "నేను" పణే మిగిలించి మిరే!

మీ స్వరూపమే సుఖం!

మిగిలిన జీవులకు లేనిబుద్ధిని భగవంతుడు మనకు ప్రసాదించాడు - ఎందుకు? ఆలోచించమని! కనుక ఆలోచించయి! మీ సాంతబుద్ధిని విడిచిపెట్టి కండి! ఆలోచనే అమృతం! ఆలోచస్తే మీరు అమృత మూర్ఖులొతారు - దుష్ట సాగరాన్ని దాటిపింతారు - శాంతి శిథిరాలను చేరుకుంటారు.

తత్త్వమసి!

Designed at

Ananya Graphics

PALAKOL

 08814 - 309258,  9397151342

Printed at

Sri Bhavani Offset Printers

(Dude Srinu), SVR Complex

PALAKOL,  08814 - 228858